

L'alimentació dels nostres milicians

En tot exèrcit regular, el problema de l'alimentació és fonamental. Tots sabem el grau insuperable de la moral dels nostres milicians; però un ventre mal proveït, és l'enemic més implacable de l'optimisme.

D'altra banda, l'economia de la campanya, té un valor inapreciable. En aquestes hores delicades, un petit detall d'alimentació, representa sumes fabuloses, que poden ésser un factor decisiu, si no de l'èxit de la lluita, de la durada de la mateixa.

Per això creiem interessant apuntar algunes dades que la ciència de la nutrició pot aportar a aquest magne problema. El nostre desig fora influir favorablement en l'alimentació del milícia el més extensament possible; però si tan sols assolim millorar la nutrició d'una sola centúria i àdhuc d'una decúria, ja donarem per molt ben compensada aquesta modesta aportació.

Durant la guerra europea, van fer-se una infinitat d'estudis i d'experiències, que no és ara l'hora de detallar. Ens serviran de base solament per als nostres càlculs.

No cal dir que en establir un pla d'alimentació per a les milícies, ha de fer-se de forma fatalment aproximada: les activitats guerreres més o menys intensives, el repòs, l'estació i clima, i sobretot l'estat particular de cadascú, variaran aquest pla **standard**. Per això la seva única pretensió és la d'orientar.

En general, per al nostre front aragonès, l'alimentació de guarnició (repòs relatiu), serà suficient que contingui: Proteïnes, 125 grams; greixos, 60 grams, i hidrocarbonats, 500 grams, que reuniran un valor calòric d'unes 3.000

